

บทนำ

ผู้ที่ประทับใจเป็นพิเศษเป็นสง่าอยู่บนบัลลังก์มังกรคือจักรพรรดิฉีเจียงหรือ มิได้ เป็นจักรพรรดิเซ็งหลงฉีเข้าซึ่งปลอมโดยฉีเจียงต่างหาก เพราะไม่ว่า จะเป็นอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต ชื่อของฉีเจียงจะไม่เคยปรากฏอยู่ใน ประวัติศาสตร์จักรพรรดิแคว้นฉี

ณ ที่นี้เขาเป็นเพียงแขกผู้จำใจมาเยือนเท่านั้น บัลลังก์มังกรไม่มี มนตร์ขลังพอจะรั้งตัวเขาไว้ ดังนั้นระยะเวลาที่เขายอมถ่อมตัวนั่งครองราชย์ จึงสั้นจนไม่เหลือไว้ซึ่งร่องรอยอันใด ทว่าแม้จะเป็นเพียงช่วงเวลาสั้น ๆ ฉีเจียง ยังรู้สึกได้ถึงความโดดเดี่ยวอ้างว้างสุดจะบรรยายยามนั่งบนบัลลังก์สูง ตระหง่าน

และตอนนี้เขากำลังใช้สายตาเบือนหน้ามองการโต้เถียงของเหล่า ขุนนาง ซึ่งกำลังดำเนินไปอย่างดุเดือดแต่ไร้สาระสิ้นดีที่ด้านล่าง หัวข้อที่ เป็นประเด็นก็คือเขาควรแต่งตั้งพระอัครมเหสีเมื่อไร คุณหนูผู้สูงศักดิ์ตระกูล

โตที่มีคุณสมบัติเหมาะสม และแล้วในความรู้สึกเหยียดหยามระคนดูแคลน
ไบหน้างดงามแฝงความเยือกเย็นสุขุมของสตรีนางหนึ่งก็ผุดขึ้นในใจ...
ฉู่เซี่ยวเมิ่ง

ฉู่เซี่ยวเมิ่งคือสตรีที่เข้าวังมารับตำแหน่งพระอัครมเหสีเพียงเพื่อ
ปกป้องคุ้มครองฉีเซวียน น้องสาวของเขาที่ปลอมตัวเป็นชายขึ้นครอง
ราชบัลลังก์ ดังนั้นชื่อของนางจึงมิได้ถูกบันทึกในศาลบรรพบุรุษตระกูลฉี
และเมื่อสิ้นฉีเซวียนไปแล้วก็ไม่มีใครสนใจว่านางจะอยู่หรือไป เป็นธรรมดา
ที่นางย่อมต้องโอบยิบกลับคืนถิ่นเดิมคือสำนักอาจารย์ นั่นก็คือเขาอวิ้นเมิ่ง
ซึ่งได้รับฉายาดินแดนแห่งภูตผีปีศาจ

เขายังจำวันที่นางเข้าวังเป็นครั้งแรกได้ฝังใจ แม้จะไร้ราศีสูงศักดิ์ดุจ
ราชินีกุลแต่กลับมีบุคลิกเยือกเย็นเด่นสง่า เสมือนจันทร์เพ็ญกลางท้องนภา
อันมืดมิด

เพียงมองปราดแรก เขาก็ยอมรับนางเป็นเจ้านายวังเพ็งอี่เพียงหนึ่ง
ไม่มีสอง

หลังจากนั้นเหตุผลที่เขามักจะหาโอกาสไปเตร็ดเตร่แถววังเพ็งอี่คงเป็น
เพราะต้องการเรียกร้องความสนใจ หวังจะได้รับการเหลียวแลจากสายตาที่
เย็นชาคู่นั้น เขาเองก็ไม่แน่ใจตนเองนัก รู้แต่เพียงว่าผลจากการเฝ้าแอบ
มองมานานวัน เกร่างของนางก็ได้ประทับลึกซึ่งอยู่ในใจเสียแล้ว

เขาต้องแต่งตั้งพระอัครมเหสีมิใช่หรือไม่ เขาไม่ใช่จักรพรรดิ ไม่จำเป็นต้องมีพระอัครมเหสี แต่เขากลับปรารถนาอยากได้นางนั่งเคียงคู่อยู่ข้าง
บัลลังก์มังกรที่แสนจะโดดเดี่ยวอ้างว้าง ทุกขณะที่เขาหันหน้าไปมองข้างๆ
จะได้เห็นเงาร่างที่งดงามละมุนตาสายนั้น

"เรื่องนี้เก็บไว้ปรึกษากันภายหลัง เลิกประชุมได้"

ครั้นที่จะฟังเหล่าขุนนางจัดสรรตำแหน่งรายชื่อผู้ที่จะมาเป็นสนม ทั้งสามวังทักตำหนักในนามเขาอีกต่อไป ฉิเจิงประกาศเสรีจี้สะบัดแขนเสื้อ เดินออกจากตำหนักจินหลวน ทิ้งให้ขุนนางอำมาตย์ทั้งปุ่นบูมมองตามอย่าง ตกตะลึง

ปกติจักรพรรดิเซ็งหลงมีพระทัยเย็น อภัยค้ายสุภาพอ่อนโยนนี่นา แล้ววันนี้เกิดอะไรขึ้น อยู่ดี ๆ ก็พิโรธ หรือว่าทรงประชวร

สายตาดวงนสนแท่นหลายร้อยคู่พุ่งไปรวมอยู่ที่หลี่เหววเหอเป็นจุดเดียว น่าเสียดายที่หลี่เหววเหอเองก็ไม่สามารถอธิบายได้เช่นกัน

ฉิเจิงขมก้นโทสะ เดินทอดน่องลึกเข้าไปในวังที่ตกแต่งเหลืองอร่าม ตระการตา ทอดสายตามองไปตามศาลามังกรเรือนหงส์ ตึกงามวิจิตรอาคาร หยก ทุกที่มีแต่ความหรูหราฟุ้งเฟ้อไม่สิ้นสุด ทว่าหากมองลึก ๆ ลงไปใน หัวอกผู้อยู่กลับพบแต่ความวังเวงหดหู่

สองเท้าพาเขาไปถึงวังเฟิงอี้โดยไม่รู้ตัว ในห้วงความคิด เกร่างว่องไว ปราดเปรียวสายนั่นดูเหมือนจะโลดแล่นโฉบเฉี่ยวอยู่ตรงหน้า

ที่ผ่านมานางจะเคยสังเกตเห็นการมีตัวตนของเขาบ้างไหมหนอ น่าจะไม่กระมัง นางเป็นคนลุ่มหลงเพียงวิชายุทธ์ ไม่ว่าจะเมื่อไรที่เธอเห็นนาง ก็ตาม นางมักกำลังหมกมุ่นอยู่กับการฝึกวิชา นอกจากคัมภีร์ยุทธ์ นางไม่เห็นสิ่งใดในใต้หล้าอยู่ในสายตาอีก

ถึงแม้ต่อมาทั้งสองจะได้ทำความรู้จัก รู้ฐานะอันแท้จริงของกันและกัน แต่นางยังคงรักษาท่าทีเย็นชาใส่เขาดุจเดิม

ช่างน่าน้อยใจนัก... หรือว่าเขาจะหมดปัญญาตั้งดูความสนใจจากนาง
ได้จริงๆ

ในความทรงจำที่ได้รู้จักกันมายาวนาน นางไม่เคยเหลือบแลใส่ใจเขา
เลย ความรู้สึกไม่พอใจ น้อยใจ และคิดถึงตาโถมขึ้นล้นแน่นอก

หากมิใช่เพราะเคยร่วมเดินทางไปเขาอวิ้นเม็งเพื่อค้นหาร่องรอย
ฉีเซวียนและบูจิงอวิ้น เขาจะต้องเข้าใจว่าฉู่เซียวเม็งเป็นคนคลั่งวิทยาศาสตร์
ที่ไร้หัวใจคนหนึ่ง

แต่อันที่จริงมิได้เป็นเช่นนั้น จากที่เห็นนางใส่ใจในตัวศิษย์ที่ ปกป้อง
คุ้มครองฉีเซวียนอย่างห่วงใยรักใคร่ เขาก็รู้ว่านางยังมีความอ่อนโยนเหลือ
อยู่ในใจ

เจ็บใจจริง! หรือว่าเขาทำตัวดีเกินไป ไม่กล้ารุกเร้าหรือเปิดเผยความ
ในใจให้นางรู้เสียบ้าง ดังนั้นแม้จะเห็นเขาไป ๆ มา ๆ อยู่แถววังเฟิงอี่ นาง
ก็ไม่เคยนำพามาใส่ใจ

น่าหัวเราะที่ขุนนางพวกนั้นเพียรพยายามยึดเยียดบุตรสาวของพวกมัน
เข้ามาในวัง ทำอย่างกับว่าได้นั่งตำแหน่งพระอัครมเหสีแล้วจะสามารถกุม
ชะตาแผ่นดินได้ครั้งหนึ่ง ช่างโง่เง่าลึนดี

หากวังเฟิงอี่จำเป็นต้องมีเจ้านายจริงๆ... มุมปากเขากระดกเป็น
รอยยิ้ม ในเมื่อเขาทำตัวเป็นจักรพรรดิที่หัวอ่อนไม่ได้ ยิ่งงี้ก็ต้องปะทะ
แตกหักกับหลี่เหวทอและโจวเฟิงอยู่วันยังค่ำ ไยไม่ตั้งตัวนางกลับมา
ทางหนึ่งเพื่อขจัดความคิดถึงคำนึงหา อีกทางใช้นางเป็นข้ออ้างในการ
เปลี่ยนนิสัยของเขาเสียเลย

"ไปแห่ยนางเล่นดีกว่า"

เขารำพึงกับตนเองพลางเดินกลับไปห้องทรงพระอักษร เรียกตัว
พ่อบ้านตำหนักฝ่ายในมาเข้าเฝ้า หลังจัดฉลากจักรพรรดิทรงประจวบต้องหยุด
พักออกว่าราชการไปหนึ่งเดือนเสร็จเรียบร้อย เขาก็เร่งเดินทางขึ้นเขา
อวิ้นเมิ่งไปคนเดียว

ดังนั้นเมื่อฉู่เซี่ยวเมิ่งพบหน้าเขาก็ทำท่าประหลาดใจ ทั้งยังแตกตื่น
มึนงงยิ่งขึ้นไปอีกเมื่อได้ยินว่าเขาต้องการให้นางกลับเข้าพำนักในวังเพ็งอี่
อีกครั้ง

"ข้าไม่ได้เป็นพระอัครมเหสีอีกต่อไปแล้ว"

นางประกาศ ทว่าอันที่จริงนางก็ไม่เคยเป็นอยู่แต่ไหนแต่ไรแล้ว

"ภาระหน้าที่ของข้าได้สำเร็จจุลวง ไม่คิดจะเกี่ยวข้องกับเรื่องใน
ราชวงศ์อีก"

ฉีเจิงมิได้โต้แย้ง เพียงอธิบายเสียงราบเรียบ

"ไม่เพียงต้องเกี่ยวข้องกับเท่านั้น คราวนี้เจ้าต้องอยู่ในแผนการด้วย ใน
อดีตปู่จึงอวิ้น หลี่หยิวเหอ และโจวเฟิงก่อตั้งกองทัพธรรม รวบรวมแผ่นดิน
แคว้นฉีที่แตกกระจายเป็นเสี่ยงๆ ให้เป็นหนึ่งอีกครั้ง จับเซวียนเอ๋อร์ปลอมตัว
เป็นชายขึ้นนั่งบัลลังก์ เรื่องพวกนี้ล้วนมีเจ้าร่วมอยู่ในเหตุการณ์ด้วย ต่อมา
ราชสำนักรับไม่ได้กับฐานะจักรพรรดินีของเซวียนเอ๋อร์ บีบคั้นจนนางหนี
ไปและแสวงทำเป็นตาย พอฉีเฮ้าขึ้นครองราชย์ เขากลับทำให้ชีวิตความ
เป็นอยู่ของประชาชนแร้นแค้นแสนสาหัส ดังนั้นศิษย์น้องเจ้าจินเชอซิ่นจึง
จับตัวเขาออกจากวัง ส่วนข้าแปลงโฉมสวมรอยเป็นเสี่ยวเฮ้าจื่อขึ้นกุมอำนาจ
ทางการเมืองไว้ คนที่ประสานงานในเรื่องนี้ก็คือเจ้า แล้ววันนี้เมื่อข้าตกอยู่
ในฐานะลำบาก เจ้าจะวางมือไม่ช่วยเหลือเลยหรือ"

"อาศัยอำนาจในวังหลวงของท่าน ใครจะทำร้ายท่านได้"
อย่าเข้าใจว่านางโง่เขลา ฉีเจิงกุมกำลังทหารห้ากองพลที่เข้มแข็งที่สุด
ของแคว้นฉีไว้ในมือ แต่กำลังส่วนนี้ก็เพียงพอให้เขาวางอำนาจได้ตามใจชอบ
แล้ว

"ข้าเตรียมขูดรากถอนโคนหลี่หยิวเหอและโจวผิง พวกมันจะต้อง
ใช้หน่วยเดนตายที่หุบเลี้ยงไ่วมาสร้างความลำบากให้ชีวิตข้าแน่ เรื่องลอบ
สังหารในที่ลับแบบนี้ข้ารับมือไม่ไหว จำเป็นต้องรบกวนเจ้ามาช่วยเหลือ"

นี่มันเหตุผลไรสาระอันใดกัน

"หรือว่าข้าเกิดมาเพื่อปกป้องความปลอดภัยให้คนสกุลฉีทุกรุ่น"

"ฮะ ๆ ไม่ถึงขั้นนั้นหรอก แต่เห็นแก่ความสัมพันธ์ฉันมิตรสหาย
รบกวนเจ้าใส่ใจในชีวิตน้อย ๆ ของข้าบ้างเถิด"

"มีคนต้องการสังหารท่านจริงๆ หรือ"

"ด้วยนิสัยของข้า ต่อให้รู้ทั้งรู้ว่ากำลังเล่นละคร แต่ก็ไม่ได้คิดจะเชื่อ
ฟังหลี่หยิวเหอและโจวผิงไปทุกเรื่อง ในเมื่อข้าขัดแย้งกับพวกมันอย่างหนัก
เจ้าคิดว่าพวกมันจะปล่อยข้าไว้หรือ"

มีเหตุผลอยู่เล็กน้อย แต่ว่า...

"พวกมันก็แค่สร้างความลำบากใจให้ท่านเท่านั้น คงไม่ถึงกับคิดลอบ
ปลงพระชนม์กระมัง"

"ชีวิตอาจจะรักษาไว้ได้ แต่จะพิกลพิการหรือไม่ก็ทุพยาก"

แม้กำลังพูดถึงเรื่องคอขาดบาดตาย แต่ใบหน้าเขายังคงประดับด้วย
รอยยิ้ม

นางกลับเป็นฝ่ายขมวดคิ้วหน้า

"เรื่องราวหน้าหนาสาหัสถึงเพียงนี้เขี้ยวหรือ"
แล้วทำไมเขายังยิ้มออกมาได้เล่า

"ข้าไม่ใช่หลี่ไท่ยวเหอและโจวเผิง ดังนั้นจึงตอบคำถามเจ้าไม่ได้ แต่ดำเนินการอันใดควรคำนึงถึงผลลัพธ์ที่เลวร้ายเอาไว้ก่อนมิใช่หรือ อีกอย่าง ข้าไม่ได้เชิญเจ้ากลับวังไปทำงานเปล่าๆ โดยไร้ผลตอบแทน ในคลังหนังสือที่ข้าเก็บรวบรวมมีสุดยอดคัมภีร์ยุทธ์อยู่หลายเล่มที่ถูกเก็บซ่อนไว้เป็นเวลานานหลายร้อยปี เจ้าไม่สนใจจะดูพวกมันเลยหรือ"

พอได้ยินคำว่า 'คัมภีร์ยุทธ์' คิ้วที่ขมวดมุ่นของนางก็คลายลงทันที แววตาเปล่งประกายตื่นเต้นคลั่งไคล้ขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว สำหรับคนคลั่งวิทยายุทธ์ แผ่นดินนี้ไม่มีสิ่งใดดึงดูดความสนใจได้ดีไปกว่าคัมภีร์ยุทธ์อีกแล้ว

จีเจิงแอบตีเกราะหัวเราะอยู่ในใจ รู้แต่แรกแล้วว่าแผนนี้ต้องสำเร็จ

7

หนึ่งปีกับอีกสองเดือนผ่านไป...

ฉิเจิงเดินหน้าบึ้งตึงเข้าวังเฟิ่งอี่เพื่อระบายโทสะในใจให้ฉู่เซี่ยวเมิ่ง พระอัครมเหสีในจักรพรรดิองค์ก่อนฟังถึงความหัวโบราณและความเคร่งครัด เจ้าระเบียบของขุนนางขุนนางทั้งหลาย

"กฎเกณฑ์ต่างๆ นอกจากคำว่ากฎเกณฑ์แล้วพูดเรื่องอื่นไม่เป็นหรือไร ข้าสุดจะทนกับเจ้าคนพวกนั้นแล้ว เพียงแค่การเปิดคลังเสบียงเพื่อบรรเทาทุกข์ให้ราษฎรผู้ประสบภัย พวกมันอ้าปากก็อ้ารับภทตั้งแต่ยุคเสื่อมถอยของราชวงศ์ก่อนจนกระทั่งถึงคำสั่งสอนของบรรพบุรุษ จากนั้นก็ถกเถียงกันว่าสมควรส่งขุนนางไปตรวจสอบสถานการณ์ก่อนดีหรือไม่ ทั้งยังกล่าวหาพวกพ่อค้าที่ไม่ได้ขออนุญาตจากหน่วยราชการ แอบทำทานบริจาค เสื้อผ้าและอาหารโดยพลการ ว่าคิดจะฉกฉวยโอกาสจากวิกฤตของบ้านเมืองแสวงหาผลประโยชน์และชื่อเสียงส่วนตัวในภายหลังหรือเปล่า"

เมื่อครั้งยังมีได้นั่งตำแหน่งจักรพรรดิยังพอทำเนา แต่พอได้ครองบัลลังก์ เขาก็ยิ่งเพิ่มความเกลียดชังและเบียดเบียนบัณฑิตหัวโบราณที่ไม่รู้จักปรับตัวและดัดแปลงความคิดพวกนั้นเข้าไ้

"ถึงแม้เสด็จพ่อจะสิ้นพระชนม์ไปก่อนที่จะข้าจะคลอด แต่ข้ากล้ารับประกันว่าการที่พระองค์ทรงมุ่งมั่นนำทัพออกทำสงครามปราบปรามไปทั่วทั้งสี่ทิศ จะต้องเป็นเพราะทรงเห็น้อยหน้าภัยกับกฎเกณฑ์มากมายและบัณฑิตหัวพวกนี้แน่นอน จึงไม่ยอมประทับอยู่ในวังให้รำคาญพระทัย"

ในสายตาเขา การช่วยเหลือคนเปรียบเหมือนการดับไฟ ยิ่งเป็นการบรรเทาทุกข์ราษฎรที่ประสบภัยยิ่งต้องเร่งมือให้เร็วขึ้น แทนที่จะเสียน้ำลายทะเลาะกันในท้องพระโรง มีผู้เอาเวลาออกไปลงมือแก้ไขเลยจะดีกว่า

"โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าหลี่ไห่วเหอมาแล้วแก้วนั้น มันเป็นถึงอัครเสนาบดี อยู่เหนือขุนนางนับร้อย แต่กลับมีจิตใจคับแคบสิ้นดี ถึงกับกล่าวหาพวกพ่อค้าที่ร่วมมือกันช่วยเหลือผู้ประสบภัยว่าปลิ้นปล้อนหลอกลวง ต้องการช่วยคนเอาหน้าเพื่อกอบโกยผลประโยชน์ในภายหลัง สมควรจัดการลงโทษให้เข็ดหลาบ ข้าว่าใจมันนั่นแหละที่มีปัญหา ถึงได้มองทุกคนในแง่ร้ายไปเสียหมด!"

ยิ่งพูดก็ยิ่งเดือดดาล ฉิเจิงทั้งตบโต๊ะทั้งเตะเก้าอี้

แต่ฉู่เซี่ยวเมิ่งกลับคร่ำเคร่งอยู่กับการฝึกเคล็ดวิชาผู้ผนวกรักษามนุษย์ สูดยอวิชาตัวเบาในยุทธจักร จนร่างนางเหลือเพียงเงาแวบวาบจวดเฉยวันไปมาราววิญญานภูตพราย สีหน้าสุขุมลุ่มลึกของนางเปรียบเสมือนเงาจันทร์บนผิวน้ำที่นิ่งสงบไร้ริ้วคลื่นในวิกาลอันเงียบสงัดปราศจากลมร่ำเพย

"ประชุมกันทั้งวันจนตะวันตกดิน ได้ยินแต่เสียงถกเถียงของพวกมัน

แต่ละคนต่างอวดเก่งอ้างเหตุผลมาหักล้างกันสารพัด แต่แผนการช่วยเหลือ
ละ เชื้อนใหญ่ทางตอนใต้ของกลุ่มแม่น้ำไหลพังหลายมาปีเศษแล้ว มีผู้
ประสพภัยสังเวชชีวิตไปมาน้อยเพียงไร เจ้าสมองผู้พวกนี้กลับหาวิธีแก้ไข
ที่ได้ผลเบ็ดเสร็จไม่ได้ สมควรตัดหัวพวกมันให้หมดเลย!"

กล่าวถึงตรงนี้ฝ่ามือก็ฟาดออกไปอย่างลึมตัว กระแทกถูกด้วยหยก
หลายใบตกพื้นแตกกระจาย

ฉู่เขียวเมิ่งยังคงเคลื่อนไหวร่างกายราววิญญาณฤทพรายต่อไป
ฉิเจิงกลับเป็นฝ่ายสะดุ้งตกใจกับเสียงของตกแตกกระจายนั้นเสียเอง
"ขอโทษที"

เขาไม่ได้มีเจตนาจะเบียดอารมณ์ใส่นาง แต่... ดุสิ นางสนใจโยติกับ
อารมณ์และความรู้สึกของเขาบ้างหรือไม่

เขาถูกนางละเลยจนเคยชินเสียแล้ว ศักดิ์ศรีลูกผู้ชายถูกทำร้ายไป
ไม่น้อย

"เขียวเมิ่ง!"

น่าน้อยใจนัก นับตั้งแต่เชิณางลงจากสำนักกลับเข้าวัง พวกเขาที่อยู่
ร่วมกันมาเป็นเวลานานปีเศษ จนปานนี้เขายังคงไม่มีความสำคัญต่อนางเลย
หรือ

"เจ้าอย่าลอยไปลอยมาอีกได้ไหม หยุดฟังข้าพูดสักนิดเถอะ"

"ข้ากำลังฟังอยู่"

อารมณ์นางนิ่งเฉยราวดอกเบญจมาศ น้ำเสียงก็กังวานใสราวสายลม
โชยในหุบเขา

"ข้ารู้ว่าเจ้ากำลังฟังอยู่ แต่เจ้าโฉบไปเฉียวมาแบบนี้ทำให้ข้าขาดสมาธิ